

Bibi

Trăiască 1 Mai — ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, ziua frăției muncitorilor din toate țările!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 17

VINERI 29 APRILIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Salut frățesc oamenilor sovietici!

De 1 Mai, trimit din adâncul inimii un fierbinte salut oamenilor sovietici, tovarăși și prieteni de neprețuit...

Aș dori în mod special ca aceste urări ale mele să ajungă la prietenii mei dragi, strungarii B'kov, Bortkevici și Kolesov...

Învățând de la minunții inovatori sovietici, mă străduiesc alături de ceilalți muncitori din fabrici și uzine să contribuie la dezvoltarea puternică a industriei greie...

În bătălia măreață pentru construirea noii societăți în țara noastră, mă străduiesc ca aportul meu să sporească zi de zi...

De 1 Mai urez întregului popor sovietic să obțină succese tot mai strălucite în construirea comunismului...

C. VASILACHE

la uzinele „Gh. Gheorghiu-Dej”-Tîrgoviște Erou al Muncii Socialiste

Cu prilejul sărbătoririi zilei de 1 Mai, când oamenii muncii din toate țările își manifestă solidaritatea lor internațională...

Știința și tehnica din Uniunea Sovietică au atins culmile creației. Deosebită importanță pentru viitorul luminos al omenirii este faptul că și în domeniul energiei atomice...

Statul Sovietic, unde cuceririle științei sînt puse în slujba construcției pașnice a comunismului, este primul stat din lume în care realizările epocale ale științei în domeniul energiei atomice sînt utilizate în scopuri pașnice...

În timp ce cercările conducătoare ale puterilor occidentale, în frunte cu S.U.A., pregătesc să se dezlănțuie un nou război mondial, amenințat cu arma atomică, Statul Sovietic a dovedit încă o dată politica sa consecventă de pace...

Oamenii de știință sovietici, care alături de întregul popor sovietic își închină toate forțele, capacitățile creatoare, muncii pașnice de construire a comunismului...

Acad. E. BADARU

Urmă oamenilor de știință sovietici succese și mai mari, pentru binele popoarelor sovietice, pentru binele omenirii întregi.

N. USAKOV

Versuri de primăvară

În tăcerea cea de mai a serii, Ne uităm la balta primăvă, Dacă de căldura primăverii Lumea toată-i bine-nvăluită,

Dacă se revarsă, albă, luna, Sau privighetoarea n-a tăcut. Păsările vrem să cînte-ntr-oară Mai frumos de cît anul trecut.

Și jurăm pe crengile în floare, Înălțate-n nouri și lumină, Că și vorba noastră va fi tare Și nici mîna n-o avea hodină,

Pentru ca strălucindu-și munca dragă, Să ne-o treacă peste frunte-apol; Să vedem în mugurii lumina-ntr-oară, S-o simțim că toată-i pentru noi.

În românește de DEMOSTENE BOTEZ

Din Săptămîna N. Săptămîna

Stăpînii visului

Înălțată din splendoarea cugetului uman, ideea stăpînirii spațiilor astrale devine acum, în Uniunea Sovietică, o chestiune de laborator...

...Nu peste multă vreme va depăși vîzduhul și va începe să se rotească pe o orbită încă necălcată un satelit nou al planetei noastre: laboratorul cosmic.

Poeți, care ați cîntat lumina seninție în cosmos. Menirea acestui laborator — care este o existență reală, firească, deși poartă un nume neobișnuit — este de a face observații asupra fenomenelor cosmice care, de pe pămînt, nu se pot urmări cu ușurință.

Tainele universului ne sînt deschise. Încă un efort, și omul nou al lumii socialiste va pleca de pe pămînt cu o navă astrală, va cerceta spațiul nesfîrșit pe care vizonarii

V. K.

Desen de pictorul sovietic L. SMEHOV

Marea sărbătoare

1 Mai...

Cîtă bucurie, cîtă lumină sărbătorească este cuprinsă în această zi! În fiecare an, odată cu natura care renaște, clasa muncitoare vesteste lumii întregi ca muncitorii aduc omenirii primăvara...

În această zi, armata fără număr a oamenilor muncii își afirmă cu tărie speranța, încrederea în viitor, hotărîrea de neclintit de a fărîmă o lume nouă, fără exploatați și exploatați...

Într-o imensă, clocotitoare revărsare de tinerețe pășesc sub steagul nobil al internaționalismului proletar coloanele fără de sfîrșit ale celor ce muncesc. În toate țările, de la un capăt la altul al lumii, răsună în toate grauriile pămîntului lozincile de luptă ale clasei muncitoare...

Anul acesta, sărbătorirea zilei de 1 Mai are loc în condiții deosebite. Nu au trecut decît zece ani de cînd, chiar în aceste zile însoțite de început de mai, omenirea a salutat, cu un sentiment de imensă bucurie și usurare, victoria asupra forțelor întinate ale fascismului...

Dar omenirea, care nu a uitat, care nu poate uita leția aspră a trecutului, este hotărîtă să bazeze domul războiului, nu mai puternic, mai hotărît răsuna în orașe și satele bătrînilor continent al Europei glasurile care se ridică împotriva războiului...

le de război. Tot mai mare este numărul aceluia care întăresc prin semnătura lor Apelul Consiliului Mondial al Păcii...

De 1 Mai, oamenii muncii din toate țările, manifestînd sub steagul roșu al solidarității internaționale, își vor afirma cu tărie voința de a lupta pentru pace, împotriva planurilor negre ale provocatorilor la război.

Ce urias izvor de speranță și încredere este pentru oamenii muncii de pretutindeni însăși existența Uniunii Sovietice, mărețele succese ale oamenilor sovietici...

Credincioasă poliției de pace și colaborare între popoare — pe care a proclamat-o încă din prima zi a existenței sale — Uniunea Sovietică se află în fruntea luptei pentru destinderea încordărilor internaționale, pentru reglementarea pe cale pașnică a problemelor litigioase...

Zi scumpă inimilor oamenilor muncii, sărbătoare a frăției muncitorilor din toate țările. În această zi, mai mult, mai puternic răsuna cuvîntul truditărilor de la orașe și sate, al clasei chemate să construiască o societate nouă...

bucuria tuturor oamenilor iubitori de pace și progres.

Pe drumul deschis de țara Marei Octombrie înaintează, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, țările democrat-populare din Europa și Asia. Succese de însemnată istorică obține marea popor chinez...

Poporul român întîmpină marea sărbătoare cu însemnate realizări în munca sa pașnică, creatoare. Sarcinile planului de stat pe primul trimestru al anului 1955 nu sînt îndeplinite în proporție de 106,2%...

Ca urmare a eforturilor depuse de oamenii muncii de la orașe și sate pentru dezvoltarea industriei greie, pentru sporirea producției bunurilor industriale de larg consum și a producției agricole...

Trăiască și înflorască scumpa noastră patrie, Republica Populară Romîni! Trăiască poporul nostru muncitor, care, sub conducerea partidului și guvernului, construiește cu succes o viață nouă și fericită în scumpa noastră patrie!

Șteagul lui Marx, Engels, Lenin, Stalin, sub conducerea partidului, înainte spre victoria socialismului în patria noastră scumpă, Republica Populară Romîni!

1 Mai... Zi scumpă inimilor oamenilor muncii, sărbătoare a frăției muncitorilor din toate țările. În această zi, mai mult, mai puternic răsuna cuvîntul truditărilor de la orașe și sate...

1 Mai la Moscova

Primăvara își face apariția la Moscova brusc. În două-trei zile, grădiniile și parcurile îmbracă vestimentele multicolore ale florilor, iar pe pământ se așterne covorul mătos al gazonului. Copacii, care cu o zi înainte își întindeau încă spre cerul fumuriu ramurile scheletice, capătă dintr-o dată o înfățișare festivă, de parcă s-ar fi gătit în grabă ca să nu-i găsească 1 Mai în sărbătoarele străine ale iernii. Această grăbnică prefacere a întregii naturi — literalmente, de la o zi la alta — prefacere atât de caracteristică finiturilor nordice, plămulește tablourile grandioase pe spațiile immense ale unei oraș ca Moscova. Mi s-a întâmplat să mă întorc la Moscova cu avionul cu câteva zile înainte de 1 Mai și să rămân uluit de neînchipuita bogăție de culori care smâltuiesc pământul. Parcă întregul oraș fusese zugrăvit de un pictor măiestru, în culori uimitor de vă cărora soarele în asfințit le amplifica strălucirea.

De la un capăt la altul al uriașei țări a socialismului, primăvara înaintea într-un adevărat marș triumfal, cu întregul alai de lumină și căldură. Din vesprie primăvărată Crimee și din finiturile Asiei Mijlocii, unde temperatura nu coboară decât în cazuri excepționale sub zero grade, primăvara pășește spre regiunile Volgăi, spre Ucraina, Moldova Sovietică, apoi cuprinde partea centrală a Rusiei, înaintea către Moscova, Leningrad și Republicile Baltice, cuprinde în cele din urmă în îmbrățișarea-i pariuată finiturile din preajma Murmanskului și nemărginita Siberie. În toată această mareș marș al primăverii, se desăvârșă pregătirea întregului popor sovietic în cinstea lui 1 Mai.

...De obicei, în preajma lui 1 Mai primeam vești de la prietenii mei din toate colțurile Uniunii Sovietice. Citeam în ziare despre succese lor, primeam scrisori de felicitare de la ei, auzeam la radio știri despre izbăvirea lor.

Cu câteva zile înainte de 1 Mai, bunul meu prieten Evgheni Afanasienko, miner din orașul Krasnodon, patria „Tinerii Gării”, mi scrisese o scrisoare caldă în care îmi povestea despre felul cum brigada pe care o conduce a îndeplinit cu 250 la sută planul la înaintare, în cinstea sărbătorii oamenilor muncii.

Despre succesele colhozului „Stalin” din valea Ferganei, l-am auzit istoricid la radio pe însuși președintele său, Agaf Muhamedov. Cind Muhamedov vorbea despre recoltele de bumbac ca-n bășine, adunate în anul trecut, și despre pregătirile pentru noua recoltă, îmi reviniază în amănunte imagini din vizita pe care o făcusem cu un an în urmă pe ogoarele îmbelșugate ale colhozului.

Toate aceste vești, venite din cele mai îndepărtate colțuri ale țării cit un continent, mă făceau să simt din plin pulsul puternic al vieții sovietice, să am în fața privirii tabloul gigantic al muncii făuritorilor comunismului pe a șasea parte a globului pământesc.

...Lumina alburie a zorilor a fișnit din zăre. Negurile nopții se topeșe unele după altele. E frig încă la ora această timpurie. Chiar și în miezul verii, la Moscova e rece la ora șase dimineața. În ciuda frigului, oamenii care apar pe străzi sînt îmbrăcați toți în haine ușoare de vară și în rochii înflorate care filieie, fluturade de zefirul zorilor. Singurii înveșmîntați mai gros sînt copiii pe care mamele grijulii nu vor să-i descopărmănească.

Iată, din clădirea aceasta nouă de pe strada Novopescenaiia au ieșit cu larmă și veselie două familii prietene. Una este familia controlorului tehnic Anatoli Sergeevici Menșikov de la uzina „Dinamo”, iar cealaltă a trefzorului Kondrat Emelianovici Virșki, de la uzina de automobile „Stalin”. În capul coloanei — cum spun zimbînd cei doi tați — pășește tinăra generație, în frunte cu cea mai mică dintre cei mai mici, Liusea Virșkaiia, în vîrstă de numai trei ani și jumătate. Liusea n-a vrut nici în ruptul capului să rămîină acasă cu bunicii.

Pe toate clădirile filieie în bătaia vîntului sfîndardele purpurii, strălucesc portretele lui Marx, Engels, Lenin, Stalin și panourile care vestesc noile victorii mărețe ale poporului sovietic.

...E ora zecii. Soarele a urcat de citeva sulți pe cer. Incepe parada militară. În ritmul marșului „Slavă” cu care se incheie opera „Ivan Susanin” de Glinska, mărșălu-

lesc în rinduri strînse în fața Mausoleului lui Lenin-Stalin, vitejii apărători ai Patriei Sovietice. Infanteriștii, marinarii fac să răsunе plața de ritmul viu și cadențat al pașilor. Văzduhul e brăzdat fulgerător — de sute de avioane cu reacție de toate tipurile și modelele. Apoi se revarsă din cele două intrări ale pieții adevărate tormente de tancuri, automobile blindate, artilerie. Imi simt sufletul cuprins de o bucurie fără seamăn: Armata Sovietică — cu străja și păcii!

Piața s-a liniștit pentru citeva minute. În răstimpul acesta, admirăm strălucita pavonazare a clădirii din fața Kremlinului — marele magazin universal „G.U.M.” — și a Muzeului de Istorie care desparte Piața Roșie de Piața Manejului.

Iată, la intrările giganticele piețe, s-au ivit coloanele demonstrațiilor — altele coloane cite raioane are Moscova. În fruntea coloanelor înaintea un grup compact de bărbați și femei cu piepturile pline de decorații și medaliile de laurcați ai premiului Stalin. Este grupul oamenilor de vază ai Moscovei, care deținează în fruntea coloanelor la toate demonstrațiile. Printre ei, și zăresc pe inovatorii Pavel Bikov și Viktor Blajenov, pe vestitul violonist David Oistrach, pe celebra artistă de teatru Alla Tarassova, pe academicienii Nazarov, Oparin, Topchiev, pe campionul lumii la șah Mihail Botvinnik și pe mulți alți fruntași ai vieții sovietice.

Se revarsă apoi, asemenea unui torrent de tinerețe, coloanele de sportivi. Costumele lor albe, albastre, roșii, galbene, verzii alcătuiesc împreună cu marea de stindarde multicolore ce filieie deasupra lor, o adevărată simfonie de culori. În fruntea sportivilor pășesc pionierii — zăua de mine a Patriei Sovietice, cei ce vor trăi în comunism. Cind ajung în fața Mausoleului, ei ridică deasupra capetelor buchete de flori, incit întreaga piață capătă înfățișarea unei uriașe grădini. Din rîndurile lor se desprind cițiva mai mici, care duc buchete de flori la tribuna conducătorilor partidului și guvernului.

...Ore în șir fine demonstrația moscovitelor. E o demonstrație de forță și măreție, de adevărată sobrietate, atât de caracteristică omului sovietic. Ca un flux larg tălăznic fără conținere prin imensa piață flumurie, panourile, portretele. Studenții noii universități poartă o impozantă machetă a marelui Palat al Științei de pe Colinele Lenin. Pe panourile vestitului combinat de mătăsuri „Scherbakov” sînt desenate noile modele de jăseturi pe care le va dașii combinații femeilor Moscovei. Iar pe panourile uzinei „Serp i Malot” citești cită fontă și cit oțel au dașii patriei peste plan siderurgicșii Moscovei în întrecerea în cinstea lui 1 Mai.

În dreapta și în stînga mea zăresc chipuri strălucind de bucurie și entuziasm. Sînt membrii zecilor de delegații invitate de sindicate și de alte organizații de masă sovietice, să participe la marea sărbătoare a muncii.

Mă gîndesc ca-or fi simțind în clipa aceasta delegații veniți de pe toate meridianele globului. Muncitorul tînar, cu basca pe-o parte — l-o fi chemind François sau Michel? — își aminteste poate de docurile Marsiliei, de munca de iad a docherilor, de lupta lor neînfrînată împotriva „războiului murdar” din Vietnam. Bătrînul acela înalt, cu obrazul ca un pergament ros de vîrnuri — mi s-a spus că e mîger scoțian — își aminteste probabil de întunericul înăbușitor din mina primitivă, neaerisită, în care și-a irosit viața înainte de vreme. Lîngă el, un muncitor oțelar din Stalinvarș, R. P. Ungară, vede gigantul oțelului ridicat sub ochii lui în anul puterii populare, sa revede pe sine și familia sa în noua locuință, căpătată de curînd.

Toți aceștia, și mulți alți delegați din juru-mi, vād în marelui ocean de bucurie înmensească, ce își fremăță talazurile prin tați privitorilor lor, o imagine a zărei de mîine a întregii omeniri — și de mîine pentru care unii mai au de dus lupte crîncene, și de mîine care în fața altora se conturează limpede, ca o urmare firească, nemijlocită a zilei de azi.

Da, în momentul acesta am impresia că Piața Roșie — cu toate dimensiunile ei immense — s-a lărgit și mai mult, că acîl lîngă Kremlin se rotește un gigantic glob pămîntesc de pe care, rînd pe rînd, milioane de albi, negri, galbeni, privesc la această strălucitoare demonstrație a muncii eliberate, sorb din ea forțe inepuizabile pentru noi lupte și noi izbăviri.

Sărbătoarea în colhoz

lui Mihail Trofimovici și bineînțeles, o pipă de toată frumusețea, în lemnul cărăie minile unui artist necunoscut, să-paseră, fin ca o dantelă, motive naționale ucrainene.

Cum n-am avut timp să-l găsim pe președinte, a rămas stabilit să plecăm a doua zi dimineața, cu autobuzul, în colhozul „Calea belșugului”, de unde era luri, să sărbătorim ziua de 1 Mai acolo. Harkovul, gătit de sărbătoare, fremăta din zori. Bucuria uriașă a oamenilor cînta, rîdea, vorbea pretutindeni, cu mil de gură.

Drumul pînă la colhoz ține cam vreo trei ore. Șoseaua netedă se întinde ca o uriașă cordea alburie printre ogoarele pe care de pe acum se vād șirurile drepte ale viitoarelor lanuri de porumb, griu, orz, sau floarea-soarelui.

Mihail Trofimovici ne aștepta în stație. Purta pitorescul costum național ucrainean, care-l dădea o înfățișare falcică. Înalt, spătos, un adevărat munte de om, plugar din tată în fiu, tatăl lui luri este șef de brigadă încă de la înființarea colhozului „Calea belșugului”.

— Bine ați venit, băieți! Ne ură el, îmbrășișindu-ne. Imi pare bine, Cezar, că petreci 1 Mai cu noi. Vreau să știți amintesteți de ziua asta cind te vei întoarce în Romînia.

Pe bătrîn îl știam mai de mult, venise de citeva ori la Harkov, la luri. Străbă-

Pe la ora patru după amiază, colegul meu luri Soloveiko fu chemat la telefon, la cămin.

— Te caută Mihail Trofimovici! — vestii portarul care venise să-l chema.

— Ce o fi vrînd tata, de-mi telefonază? — se miră luri — și din cițiva „pași de urias”, care-l făcuseră celebre la meciurile de baschet, ajunse în hol, unde se afla telefonul.

Convorbirea nu dură mult. Peste vreo șase minute, luri se întoarse în cameră foarte vesel.

— E grozav tata ăsta! Să vezi de ce m-a chemat — luri își îngroșă vocea imitîndu-l pe tatăl său: „Lurik? Să știi că președintele colhozului este la Harkov, cu mașina, ca să cumpere niște șampanie pentru mine”. Știi, pentru sărbătoarea lui 1 Mai. Înșfîșit, după ce imi dă amănunte unde să-l gășesc pe președinte și imi spune că ar fi bine să plecăm și noi în seara asta cu mașina colhozului, ce crezi că mă anunță? „Hm, hm, (așa își drege glasul întoaldeauna cînd e ceva important pentru el). Lurik, mi s-a stricat pipa. Aici n-am gășit decît simple, dar eu vreau una încrustată, știi tu, ca cea veche”. Așa că nici vorbă să mă prezint acasă, la Taras Bulba al meu, fără pipă — incheie luri, izbucnînd în ris.

Am trecut deci pipa pe listă și am pornit în oraș să cumpărăm darurile pentru pîniișii lui luri. Ne-am întors tirziu, încărcăți cu pachete. Am cumpărat, printre altele, plăci de patefon — familia Soloveiko posedă o bogată discotecă — o rochie pentru mama lui luri, un costum

team toți trei ulițele satului și la tot pasul ne oprim să dăm binețe, iar Mircea minile unui artist necunoscut, să-paseră, fin ca o dantelă, motive naționale ucrainene.

La masa prezidului a luat loc conducerea colhozului, printre care și Mihail Trofimovici, președinte și cîștig de conștiință săi.

Președintele colhozului a deschis adunarea, vorbind despre importanța zilei de 1 Mai. Cuvîntele sale simple, bine alese, au gășit ușor drumul spre inimile oamenilor. Au vorbit apoi mulți colhoznicîi despre viața lor fericită, despre muncă liberă.

La sfîrșit au fost evidențiatii fruntașii în întrecerea socialistă organizată în cinstea lui 1 Mai. Am surprins în ochii lui luri o licărire de mîndrie în clipa în care președintele rostise numele lui Mihail Trofimovici Soloveiko. Aplauze clocoțitoare răsunau ca o felicitare unanîmă.

— Și acum, tovarășii, poștiți cu toți la masa comună — ne invită președintele.

Grija pentru o plantă prețioasă

Colhozurile și sovhozurile realizează succese din ce în ce mai mari în cultura sfeclei de zahăr și extind suprafețele înșămînjate cu această cultură. Experiența colhozurilor, sovhozurilor și S.M.T.-urilor fruntașe este o rezervă nesecată de creștere a productivității culturilor de sfecă. Un interes deosebit prezintă practica fruntașilor în folosirea cultivării transverse mecanizate, a înșămînjării sfeclei în cuiburi șezate în pătrat, a lucrării în cuiburi încrucișate.

Practica și cercetările au arătat că noile metode de lucrare a sfeclei de zahăr permit să se mecanizeze și mai mult lucrările cu volum mare de muncă și să se stringă recolte mari cu puțină cheltuielă de forță de muncă.

Oamenii agriculturii sovietice dau toată atenția creării de condiții favorabile pentru apariția și dezvoltarea somanțurilor încolțite. Îngrijirea plantațiilor este o operație care cere volum mare de muncă.

Adesea, colhoznicii afinează parcelele încă înainte de răsăritul sfeclei. Dacă îndată după înșămînjare cad ploii puternice, atunci, prin uscarea solului la suprafață, se formează o poșhiță ce împiedică colțul sfeclei să iasă la suprafață. Pentru distrugerea rapidă a poșhiței, se folosesc grape rulantă care merg pe diagonala plantației sau deacurmezșii rîndurilor. Dacă nu ajung grapele rulante, se pot folosi borane ușoare sau tăvălugi dințiați.

Pentru a grăbi creșterea plantelor tinere și a le apăra de vîntamători, cultivatorii de sfecă sovietici se străduiesc să efectueze cât mai repede prașitul între rînduri, adică afinarea nu prea adîncă a solului între rînduri.

O operație de mare răspundere este și primul rîrit al sfeclei, care trebuie efectuat în cel mult 10—12 zile.

În anul trecut, aplicînd sistematic de la început întregul complex de metode agro-tehnice înaintate, colhozul „Kirov” din regiunea Tambov, de exemplu, a sporit recolta de la 242 la 261 chintale la hectar, reducînd de asemenea necesarul de zile-muncă.

Malaxorul marca „Volta” de la „Electrocablu”

Înainte de timpului

„Fabrica noastră apropie depărtările” — ne spune zimbînd din dosul ochelarișor tov. Constantin Cruțeru, inginerul șef de la uzina „Electrocablu” din București. Dacă se referă la rolul cablului — principalul produs al fabricii — de a lega oaltă — prin aer, prin apă sau pe sub pămînt — generatoarele de energie cu motoarele electrice, cu lămpile electrice și cu aparatele de radio, care împînzesc țara, desigur, inginerul Cruțeru are dreptate. Dacă, pe de altă parte, spunînd aceasta, el se gîndește la dîncinatul nostru, la încoșutul lui, care coincide cu începutul istoriei fabricii, el are, iarăși, dreptate. Gîndurile lui, le înțelegi însă cel mai bine cercetînd secțiile fabricii.

Tehnologul secției de trefilare, tov. Rotaru Petre, ne povestește și, povestind el, tov. Constantin Negulescu. E un om înalt, slab, cu ochi luminoși, entuziaș, vesnic în mișcare, ca argintul viu. Ne spune — în treacă — că e și student la Institutul de telecomunicații „Gheorghe Gheorghiu-Dej”.

În această secție, firele de cupru sînt grupate și îmbrăcate într-o cămașă de cauciuc, apoi li se adaugă o țesătură colorată de snur. Firele soșite pe moșoare strălucesc tremurînd galben în bătaia luminii și se reușesc în snopuri. Dar omul înalt și sprinten de lîngă noi e nerăbdător să ne arate malaxorul modern de cauciuc în greutate de 4 vagoane. „E cea mai modernă mașină din secția aceasta!” — ne asigură el, învîlîndu-ne să ne strecurăm printre mașinile care își trec conductoriile electrice în diverse stadii de prelucrare. Malaxorul are o încăpere a lui, anume, Poartă marca uzinei „Volta” din orașul Tallin — R.S.S. Estonia. A fost montat încă din anul trecut, dar, pentru a înfrî în funcțiune, avea nevoie de instalații auxiliare variate, pînăluate a fi gata la 1 septembrie 1955. Un colectiv alcătuit din ing. V. Tischler, ing. C. Mazilu, maestrul Andrei Dobos, instalatorul D. Leahu a conceput și executat aceste instalații, astfel că malaxorul a intrat în funcțiune cu 6 luni înainte de termen.

În întrecerea de 1 Mai, muncitorii din secție, folosind noul malaxor, au redus cu 75 la sută manopera de fabricare a plasticurilor izolate și au sporit de cinci ori productivitatea muncii. Capacitatea malaxorului e uriașă: el dă produse și pentru alte întreprinderi. Cauciucul, sulful, și alte materiale necesare realizează maselor plastice șoseșe de asemenea din U.R.S.S.

În apropiere, lucrează sprîș-mășinile, care îmbracă conductorii în cauciuc. Muncitorii de aici și alți muncitori din secție au creat în cinstea lui 1 Mai, două noi tipuri de conductori: conductori izolați în vîntuș și conductori geozifizi. Produsele secției — conductorii de diferite tipuri — atrag mai înții prin coloritul lor variat — alb, roșu, albastru, verde. „Merg pentru electricizarea țării — spune tov. Negulescu. Se fac din ei bobinaje pentru motoarele și generatoarele electrice, apoi servesc la transportul curentului electric în diferite condiții. Înainte, se aduceau din străinătate. Fabrica noastră îi produce pentru prima dată în țară la noi. Nici n-a mai fost înainte o fabrică de felul acesteia. Cite două-trei capete de cablu de acesta trebuie să ajungă pînă în ultimul cătun și pînă în ultima casă de om al muncii, să aprindă pretutindeni lămpile lui Ilici. Asta ne-a spus-o partidul de la bun început — de cînd am pornit, prin 1940, să facem fabrică de cablu

Am aflat de la luri că această mașă, la care contribuie fiecare colhoznic, a devenit tradițională.

Mesele erau ordnute în livada mare a colhozului. Femeile le acoperiseră cu fețe de mese albe ca spuma, brodate de ele. Difuzoarele aranjate printre copaci răsplineau valurile melodilor. Dar mai presus de podobaie de care se îngrijiseră oamenii, natura se investimintase feric. Pomii în floare răsplineau un parfum proaspăt, amestec. Coșful verde al ierbiilor birușe pretutindeni, iar cerul era parcă mai înalt, mai majestuos ca niciodată.

Masa îmbelșugată era un adevărat simbol al bunăstării colhoznicilor. N-am să pot uita niciodată vîlva bună, cuvintele emoționante prin simplitatea și marelui lor adevăr, pe care le-au spus colhoznicii despre viața sovietică fericită. Mai spre sfîrșitul mesei începu rolul lui Senia, bătînistul colhozului. De pe clapele bătînstului picurau sunete dulci. Ca la un semn, toate privirile senentilor se îndreptară spre Anisea, șefa brigăzii de la grădina de zarzavaturi, cea mai bună cîntăreață a colhozului. Fără să se lase rugată, Anisea începu un vechi cîntec ucrainean, despre hatmanul Bogdan Hmelnișki. Vocea fetei era joasă, cu inflexiuni grave. Curînd, toată grădina răsună de cîntece.

Deodată, Senia atacă primele acorduri ale „gopak”-ului — dans național ucrainean. Mihail Trofimovici, care pînă atunci își fuma liniștit tuleaua, se ridică și cu o mișcare grațioasă își poști soția la joc. Cu toată statură lui de urias, Mihail Trofimovici juca cu multă ușurință, vîdîndu-l pe dansatorul neîntrecut de odînoară.

Petrecerea a durat multă vreme. Ne-am despărțit tirziu. Se apropia ora plecării. Un grup de colhoznicîi, cu Senia în frunte, ne-a petrecut pînă la stație. Prin geamul deschis al autobuzului, răzbatău, din ce în ce mai stîni, cîntecele lor vesele.

mate. Datorită ajutorului sovietic, datorită acestor mașini, am putut rezolva sarcina mării producției de sîrma. Luptăm ca să-i îmbunătățim mereu calitatea”.

Seiul de secție Ion Hudres ne vorbește despre inovațiile tov. Rotaru. Îndesebi despre aparatul acela automat la care se reconđionează concomitent, într-o lună de zile, vreo 6 filiere de diamant. Aducîndu-și aminte de asta, tov. Rotaru laudă pe fruntașul în întrecere Paraschiv Alexandru care supraveghează aparatul: „E priceput ca un maestru” — spune el. Apoi adaugă: „Dar mai sînt și alții. Iată, de pildă, pe tov. Pirvu Petre de la mașina de trefilare. Cu doi ani în urmă, era curier; acum, e trefilor calificat; depășește regulat norma”. „A fost lasată anume ca să se vadă în ce fum lucrăm acum oțliva noastră, din pricina instalațiilor primitive de reconđiere. Acum, avem un cupțor electric de reconđiere, cu funcționare automată, pe care l-am primit din U.R.S.S. Iată tă-bița. Scrie pe ea: „Zavod termiceskogo oșorudovaniia”. Cupțorul e foarte economic, nu scoate fum, e condus de doi oameni în loc de nouă și dă produse de calitate cu 60 la sută mai bună decît a deșlea ale vechiului cupțor”.

Într-un colț de hală, ne arată o veche instalație de trefilare, care aduce mult cu atelierul de urzit, instalat de țărânci, primăvara, de-a lungul gardurilor. „Asta — spune tov. Rotaru, — e o instalație primitivă! Dar, uită-te dincoace, la mașinile astea! Sînt tot din Uniunea Sovietică. Scrie pe ele: „Stankozavod im. S. Ordjonikidze — Moskva”. Sînt mașini de trefilare de peste 6 ori mai productive decît cele vechi; ele lucrează cu cite un singur om în loc de cîinci și sînt complet auto-

„Șișan Ion, care s-a specializat în U.R.S.S. — ne povestește tov. Negulescu — a creat o mașină pentru fabricarea sîrmelor emalate; Burchiu Ion, care s-a specializat și el în U.R.S.S., a făcut o mașină de izolat fazele cablului de forță Radu Nicolae a creat presa pentru ebonită, o mașină de înfășurare cu bumbac a conductorilor de bobinaj... În ultimii ani, s-au creat peste 60 de tipuri de noi mașini, după documentația sovietică.”

Prin munca entuziastă a colectivului și cu ajutorul primit din partea Uniunii Sovietice s-au realizat în fabrică nu numai aparate și mașini, ci secții întregi!”.

Astfel de secții sînt cea de cablu subteran de forță și secția de cablu subteran subteran urban. Tehnicianul acestor secții, tov. Marin Tănase, un om brunet, vioi ne povestește: „La început, aici în secție, lucrau numai tehnologii și maștrii. Acum, toți știi să lucreze bine! — ne spune el. Doi dintre muncitorii care în 1951 erau necalificați sînt astăzi maștrii”.

Tov. Marin Tănase este unul dintre cei 12 care s-au specializat în U.R.S.S. „La întoarcere, am primit sarcina să realizăm cablul de forță. N-aveam nici mașini și nici chiar hala necesară, ci doar cunoștințele și documentația adușă din U.R.S.S. Un colectiv a proiectat și creat mașinile necesare. Le-am montat în șapele fabricii; în jurul lor, s-au ridicat zidurile, iar peste ele, s-a întins acoperișul. Am produs cablul de forță în timp record. Peste un an, produceam și cablu telefonic subteran urban, la mașini și mai bune, create tot aici în fabrică”.

În prezent, colectivul întreprinderii își pune problema perfecționării procesului de producție. Un colectiv de muncitori și specialiști, de exemplu, studiază acum automatizarea tracțiunii cablului la sorții mașini — printre ei, cițiva care au studiat în U.R.S.S. Un colectiv din secția cablu de forță studiază problema creștii unei instalații mult superioare ca productivitate și calitate celei existente. Același colectiv nu se mărginește să vizeze la viitor, ci caută să scoată din utlajul existent tot ce poate el da. În cinstea lui 1 Mai, muncitorii din secție au aplicat măsuri prin care s-au redus cu cite 5 la sută consumul specific al uleiului mineral 413, al bandei de țier, al hîrtiei electroizolante, al șoarei de cîșepă.

Planul producției globale a întreprinderii pe trimestrul I a fost realizat în proporție de 104,5 la sută. În prezent, fabrica lucrează în ultima lună a lui 1955 și colectivul e hotărît ca, încă în cursul lunii mai, să înceapă producția în contul lui ianuarie 1956.

Intr-adevăr, depărtările s-au apropiat.

DUMITRU CANDIN

ȘAH

Soluția problemei nr. 3

Problema maestrului sovietic L. Zagoriko, distinsă cu premiul I la marelui concurs internațional organizat de Comitetul pentru cultură fizică și sport din R. Cehoslovacia, în 1953, constituie o realizare unică pînă în prezent. În poziția inițială a problemei dezlegătorul observă că la mutările negrului 1...C2 și 1...C13 urmează mutările 2.Nc6 și 2.Nf7. Deci călul negru trebuie obligat să mute. Aceasta se realizează amenințînd mat cu dama pe cîmpul d4, prin deplasarea călului alb. Dar unde trebuie să mute călul? La 1.Cb3? S-ar părea că problema se rezolvă deoarece la apărările 1...C2 și 1...C13 urmează 2.Dc5 și 2.De4 mat; dar negrul se apără cu 1...Tf4! după care nu mai există mat; atunci albul încearcă să înfășure și apărarea 1...Tf4, prin 1.C6? Și acum la 1...C2 și 1...C13 apar alte mutări (2.Cc7 și 2.Cf4), dar acum negrul se apără cu 1...Tc4! după care larăși nu mai există mat. Mai rămîne 1.Ce2! care constituie soluția problemei. Acum la 1...C2 urmează 2.Cc3, iar la 1...C13 2.Cf4 mat, la 1...Tc4 2.Dd6 mat, iar la 1...Tf4 2.Cf4 mat.

Problema nr. 5

K. JUKOVIN
Publicată în „Șahmat” în SSSR”
Nr. 3 / 1955.

Dezlegătorii problemei nr. 3

Următorii cîștitori au trimis la redacție soluția corectă a problemei nr. 3:

Catrinecu Marin, ing. Voljin Nicolae, Leib Lucia, Bădăuță Stan, Drăgan Mihai, Ioan Isidor și colectivul format din Turcu Marin, Gavrilă Const. și Totulici Eugen, — din

„Veac nou”

89 aprilie 1955

Mat în două mutări (Controlul poziției: Alb: Rg4, Dh8, Te6, Th3, Cf1, Cf7, Pd6, Negru: Rg4, Fp, e7, f4, g3, g5).

electric între niște ziduri părășite pe o pășune. Unde sînt zidurile aolea? S-a început munca cu niște mașini rudimentare, strînse de prin ateliere naționalizate. Curînd însă, în viața fabricii s-a petrecut un eveniment însemnat: 12 tovarășii — muncitori fruntași, tehnicieni și ingineri — au plecat în Untunea Sovietică, la fabricile „Moskabel” din Moscova și „Sevkabel” din Leningrad. După un an, s-au întors aici... Au adus caiete cu noșie, cărți, cataloage de piese și mașini — o comoară de experiență. Nu știu dacă se mai gășesc mașini din aolea cu care a pornit fabrica acum 6 ani. Au fost și sînt necontenit înlocuite de mașini noi sovietice și de mașini noi create de inovatorii noștri — de cei ce au studiat în U.R.S.S. și de alții — după documentația sovietică”.

„Șișan Ion, care s-a specializat în U.R.S.S. — ne povestește tov. Negulescu — a creat o mașină pentru fabricarea sîrmelor emalate; Burchiu Ion, care s-a specializat și el în U.R.S.S., a făcut o mașină de izolat fazele cablului de forță Radu Nicolae a creat presa pentru ebonită, o mașină de înfășurare cu bumbac a conductorilor de bobinaj... În ultimii ani, s-au creat peste 60 de tipuri de noi mașini, după documentația sovietică.”

Prin munca entuziastă a colectivului și cu ajutorul primit din partea Uniunii Sovietice s-au realizat în fabrică nu numai aparate și mașini, ci secții întregi!”.

Astfel de secții sînt cea de cablu subteran de forță și secția de cablu subteran urban. Tehnicianul acestor secții, tov. Marin Tănase, un om brunet, vioi ne povestește: „La început, aici în secție, lucrau numai tehnologii și maștrii. Acum, toți știi să lucreze bine! — ne spune el. Doi dintre muncitorii care în 1951 erau necalificați sînt astăzi maștrii”.

Tov. Marin Tănase este unul dintre cei 12 care s-au specializat în U.R.S.S. „La întoarcere, am primit sarcina să realizăm cablul de forță. N-aveam nici mașini și nici chiar hala necesară, ci doar cunoștințele și documentația adușă din U.R.S.S. Un colectiv a proiectat și creat mașinile necesare. Le-am montat în șapele fabricii; în jurul lor, s-au ridicat zidurile, iar peste ele, s-a întins acoperișul. Am produs cablul de forță în timp record. Peste un an, produceam și cablu telefonic subteran urban, la mașini și mai bune, create tot aici în fabrică”.

În prezent, colectivul întreprinderii își pune problema perfecționării procesului de producție. Un colectiv de muncitori și specialiști, de exemplu, studiază acum automatizarea tracțiunii cablului la sorții mașini — printre ei, cițiva care au studiat în U.R.S.S. Un colectiv din secția cablu de forță studiază problema creștii unei instalații mult superioare ca productivitate și calitate celei

